

Азъ гледамъ свежитѣ полета,
нивята, стройнитѣ стада
и въ менѣ сърдцето на поета
отронва болка и тжга.

Пакъ пѣй орача срѣдъ браздата,
кавала пакъ звучи въ захласъ
и чучулига въ небесата
разлива своя чуденъ гласъ,

но виждамъ диритѣ, отдето
презъ кръвь и пламнали села
единъ животъ на колелета
отмина въ синята мъгла.

И нѣма да се върне вече!
Тукъ нѣщо скжпо отшумя.
Като спокойна златна вечеръ
залѣзна приказния свѣтъ.

О, милъ просторъ, зелени ниви,
ти скжпа ведра равнина,
сърдцето ми срѣдъ васъ погива
отъ нѣжностъ, миръ и тишина.

Скърбя за всѣко малко стрѣкче
трева подъ тоя небосводъ,
което трактора ще стѣпче
съсь своя смѣлъ, желѣзенъ ходъ.